

NHÀ THƠ QUỲNH ANH

VỚI TRĂNG MỜ ĐÀ LẠT

Nhà thơ QUỲNH ANH (Phạm Thị Ánh Bích) chuyên viết thơ "lạc bát", ngậm ngùi vì cuộc tình lỡ, viết đôi dòng hồi ký đầy cô đơn hờn tủi về Đà Lạt xưa và đặt tên là "Với trăng mờ niêm":

"Đà Lạt ngoài cái vẻ mỹ miều, thơ mộng, lãng mạn, tình tứ, còn là nơi đầy kỷ niệm, là thiên đường của riêng em. Khi chạ đến Đà Lạt, em vẫn nhớ sẽ có những đêm cùng anh ngắm trăng vàng trên đỉnh Lâm Viên. Nhớ quê hương, em lại nhớ Đà Lạt thân yêu với niềm mơ ước mà không trở nên và những tháng ngày đau của cuộc tình dang dở."

Đêm năm đó, Đà Lắ t đang thêm thắ p đắ i ánh sáng mắ mànng bàng bắ c đắ a trắng hắ tuắ n. Mình em thắ thắ n trắ c ngò bắ t thắ gắ n hắ Than Thắ , nhìn ánh đèn le lói trên lắ u cao. Em đắ c mong cánh đắ a chắ t hé ra và anh bắ c đắ n bên em thắ m thì: “Anh mãi mãi yêu em, không bao gắ thay đắ i và chúng mình sắ không bao gắ chia cách”. Cánh đắ a vô-tri im lìm không bắ t xúc đắ ng vì tình đắ m khắ c khoắ i đắ a em và anh cũng chắ ng bao gắ bắ t đắ n em đang thắ n thắ đắ i ánh trăng mắ đắ thắ ng đau, đắ hắ n tắ i, đắ đắ i chắ vô vắ ng.

Em lắ n bắ c theo ánh trăng khuya đắ n hắ Xuân Hắ ng, lang thang đắ i rắ ng hoa đào đắ đắ c mong mình đắ c tan loắng trong bắ n sắ ng mắ đắ c. Nhắ ng đám mây lắ ng lắ theo nhau vắ che khuắ t vắ ng trăng. Bóng trăng trên mắ t hắ cũng nhắ t nhòa tan bắ n đi. Cho đắ n bây gắ mắ i lắ n nhắ lắ i, em vắ n muắ n bắ t khóc cho tắ i hắ n đau xót theo dòng nắ c mắ t trôi đi, cho lòng nhắ bắ t nắ i chua xót, đắ ng cay.

Đêm nay trăng huyắ nắ o, thắ m lắ nh hắ n em. Vắ khuya, thính không vắ ng lắ ng êm đắ m trong gắ c ngắ yên bình và hình nhắ không có tí ng chim kêu sắ ng. Nhắ ng bắ i trúc, khóm mai đắ t sắ ng đêm, đang run rắ y tắ m ánh trăng vàng. Em ngắ i đây tắ ng nhắ đắ n anh, nhắ vô vàn. Em nhắ kắ nắ m xắ a, nhắ Đà Lắ t vắ i nhắ ng con đắ c mù sắ ng, vắ i hắ Than Thắ , vắ i rắ ng Ái Ân, vắ i trăng soi đắ y nắ c, vắ i mây trôi lắ ng lắ . Mây trắ i đang lắ ng đắ ng, vắ n vắ ng vắ i trăng, vắ i gió, và em đang ngắ n ngắ gắ i hắ n mình theo:

“Nắ i trôi chắ thắ y mây trắ i
Lênh đênh ta vắ n gắ a đắ i cô đắ n.”

Sau đó cô gái Bắ c Ninh QUố NH ANH đắ t bút viắ t bài thắ cùng tắ a đắ là “Vắ ng trăng kắ niắ m”:

“Tình xắ a đã chắ ng vuông tròn
Nâng niu kắ nắ m nét son thắ u thắ i
Khắ khắ nuắ i tắ c ngàn khắ i
Vắ ng trăng thắ a đắ y mắ t đắ i bắ ng khuắ ng
Chia tay lòng vắ n phân vân
Bắ t bao năm thắ ng âm thắ m nhắ ai.”

QUố NH ANH viắ t tí p “Đà Lắ t trong mắ ” (năm 2001), ghi lắ i nhắ ng kắ niắ m vắ tình ái đắ y

“xót xa”, lồ m “tồ i hồ n” cồ a mình tồ i thành phồ sồ ng mù miồ n cao nguyên:

“Đầ Lồ t, nồ i ámồ nh khôn nguồ trong lòng; nhồ ng Đầ Lồ t cũ ng là chồ n tồ i hồ ng mồ ồ c. Trồ c khi tồ i Đầ Lồ t, tồ i vồ n thồ ng mồ thồ y mình đầ ng sồ ng rồ t yên bình hồ nh phúc trong tình yêu thồ ng cồ a ngồ ồ i yêu đồ u. Cái thành phồ xinh đồ p có sồ c quyồ n rồ làm tồ i say mê cũ ng có khồ năng đồ p tồ ngồ n lồ a yêu đồ ng đầ ng chắ y trong trá i tim ngắ thồ khồ đồ i nhồ ng rồ t nồ ng nhồ t cồ a tồ i. Thồ rồ i, mồ ng đồ p đầ theo nhồ ng giồ t mồ a xuầ ngắ y trồ đồ mồ t. Hi vồ ng tồ ng lầ cũ ng đầ tan theo khồ sồ ng mề nh mang đồ u nồ i, lắ ng đắ ven rồ ng:

“Mồ ng ngắ xanh đầ lồ làng
Bồ t bao tồ i hồ n muồ n và n đồ ng cay.”

Rồ i tồ đồ, ngay trong tuồ i thanh xuầ, trá i tim tồ i đầ băng giá, cồ n cồ i, rồ rồ i. Nồ i đầu bồ t nguồ n tồ thành phồ xinh đồ p này là mồ t vồ t thồ ng đầu nhồ c mắ i.

Trong nhồ ng năm thắ đồ ng đồ ng, tồ i cũ ng đầ cồ gồ ng tồ o cho mình nồ m hi vồ ng. Hi vồ ng có mồ t ngày nào mình quên đồ c nồ i xót xa. Nhồ ng, cho mắ i đồ n hồ nay, má i tóc đầ đồ m sồ ng, nhồ ng nồ m hi vồ ng cũ ng là hoầ vồ ng mà thồ i. Tuy thồ, thành phồ Đầ Lồ t đồ i vồ i tồ vồ n là nồ m mồ ồ c khồ ng đồ t đồ c. Đồ i vồ i tồ i, đồ nh Lâm Viề là ngồ n Hi Mắ Lồ p Sồ n cồ a nhồ ng ngồ ồ i leo nồ i. Hồ cũ ng nhồ tồ i, cũ ng mồ ồ c lầ đồ c tồ i đồ nh nồ i, nhồ ng cồ may khồ ng đồ n vồ i tồ t cồ mồ i ngồ ồ i.

Nhồ ng ngồ n đồ i chìm đồ m trong sồ ng mù lúc hoầ hồ nồ p đồ n. Nhồ ng con đồ ng đồ c nồ i, mồ hồ, chồ p chồ n trong nhồ ng buồ i sáng mù sồ ng. Nhồ ng rồ ng thồ hieu hồ t che khồ t nhồ ng má i nhà thồ p thoắ bên trong. Nhồ ng ánh đầ hồ t ra tồ nhồ ng cắ bì tồ thồ m áp, quyồ n rồ nhồ ng kồ lồ hành trong đầ đồ ng giá lồ nh. Bao nhiề lồ n tồ i tồ vồ vào bồ c tranh mồ ng tồ ng cồ a tồ i rồ t nhồ u hìnhồ nh tuyồ t vồ i. Nhồ ng, vồ tình tồ, đồ m lồ cồ a rồ ng Á Ân, hồ Than Thồ, thắ Cam Ly lúc nào cũ ng gồ i cho tồ i mồ t nồ m đầu chồ a rồ t, nồ i tồ i hồ n khồ quên. Cái thành phồ xinh đồ p nồ thồ đầ làm cho tồ i nhồ n thồ c đồ c thồ c tồ rồ t phồ phầ ng, lồ nh lồ ng đồ n tàn nhồ n. Dù sao đồ nồ a, tồ i vồ n yêu thồ ng Đầ Lồ t, nắ ng niu gồ c mồ ng đồ u đồ i cồ a tồ i. Kồ nồ m dù có đồ n đầu, chua xót, nhồ ng khồ ng bao giồ lầ bồ mình:

“Con đồ ng phồ nồ i mù sồ ng
Đầ xa nhồ ng mắ i vồ n vồ ng đồ sồ u.”

Còn bao nào đi qua cũng đã rồi nhỡ ng tàn phá, tan hoang, đổ nát. Lòng người cũng không tránh khỏi nhỡ ng tiếc nuối, đớn đau. Đà Lạt bao giờ cũng giống như nơi nhỡ ng kẻ niềm thì niềm thì u. Một hình ảnh nhỡ cũng đã gửi cho tôi nơi nhỡ thì nhỡ ng về thành phố mà nhỡ ng muôn trùng xa cách.”

Tuy buồn thì, dù mái tóc đã đổi màu, nhỡ ng QUỲNH ANH vẫn mong có dịp trở lại chốn cũ nơi ghi nhớ u sầu nơi quỳn quỳ trong con tim. Phải chăng nhà thơ muốn đi tìm lại “thứ đau thì nhỡ ng” của tuổi thanh xuân ngày nào?:

“Nếu có một ngày được trở về quê cũ, nơi tôi muốn về thăm nhà tôi và n là Đà Lạt. Tôi ao ước trở về để nhìn lại một quãng đời gây thơ thì a trở về. Ngày đó, tôi sẽ lên đèo Lâm Viên, tìm nhỡ ng cây thông cao, cao vút chạm vào nhỡ ng đám mây lang thang trên nhỡ ng trời xanh ngút, tan loãng trong không gian cùng với gió mát ngày xanh của tôi. Bên gốc thông già tôi sẽ suy nghĩ về cái thông của trở n gian. Mộng và thực rồi gặp gỡ nhau nhỡ ng xa cách muôn trùng. Mộng mong manh. Tình đời đời thay, phủ phàng. Tôi sẽ được nhìn nấu trong cái vùng sương khói lên đên đên đó mà sương bi, héo hắt:

“Khói sương ng mờ mờ t đ t trở i
Lá vàng phấp kín mờ thì tóc xanh
Gió mát ng xa đã mong manh
Nếu còn thì nhỡ sao đành lìa xa.”

**(Trích: “ĐÀ LẠT NGÀY THÁNG CŨ”
Sơ n ghi : LS. Ngô Thế ng Giao)**

GHI CHÚ: Tác phẩm thơ của cùng của nhà thơ Quỳnh Anh là “MỘT THOÁNG CHIÊM BAO” (2007). Tác thay một người trở về quê cũ và thăm viếng Đà Lạt của thành thì nhà thơ của chúng ta đã vĩnh viễn xa lìa nhân thế. Nhà thơ qua đời tại Virginia, USA vào cuối tháng 7 năm 2012 hưởng thọ 81 tuổi.